

Στο Καστρί Αγιάς λειτούργησε ο Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Καστρίου Αγιάς , λειτούργησε σήμερα ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, με αφορμή το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του Νικολάου Κολοβού 35 ετών, Προέδρου της Κοινότητας Καστρίου και Εκκλησιαστικού Επιτρόπου του Ναού, ο οποίος έχασε την ζωή του, προ ημερών, στο τραγικό δυστύχημα στην επαρχιακή οδό Αγιάς - Λάρισας, παρουσία πλήθους κόσμου.

Στο κήρυγμα του ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης αναφέρθηκε στη δημιουργία του κόσμου από τον Θεό αλλά και στην ανάγκη του ίδιου του Θεού από την πολύ Του

αγάπη να τον μοιραστεί με τα δημιουργήματα Του, τους ανθρώπους, δίνοντας στους πρωτοπλάστους τον Παράδεισο, με σκοπό ο άνθρωπος να ζει ευτυχισμένος, μέσα στην αγάπη του Θεού, παρέχοντας του την ελευθερία.

Δυστυχώς όμως οι πρωτόπλαστοι έχασαν την κοινωνία που είχαν με την αγάπη του Θεού, χάνοντας με αυτό τον τρόπο τον παράδεισο, προσδίδοντας στη ζωή του ανθρώπου τον πόνο και τη φθαρτότητα. Στην συνέχεια ο Σεβ. Ιγνάτιος, αναφέρθηκε στην ενανθρώπιση του Χριστού η οποία είχε σκοπό, να μας διδάξει την αλήθεια, δίνοντας στον άνθρωπο ότι έχασε, ελεύθερο πάντοτε να επιλέγει εάν θέλει να επιστρέψει στον παράδεισο ή όχι.

Φτάνοντας ο ίδιος στο έσχατο σημείο της ταπείνωσης τον Σταυρικό Θάνατο, έτσι ώστε να φέρει την ελπίδα της Ανάστασης στον κόσμο. Κοινωνώντας τον Χριστό γινόμαστε ένα μαζί Του, με το αναστημένο Του σώμα και ένα μεταξύ μας, συγκροτώντας το σώμα του Χριστού. Σε κάθε θεία Λειτουργία, γευόμαστε τον παράδεισο από τη γη μέχρι να έρθει η στιγμή να βρεθούμε εκεί στην αιωνιότητα, απολαμβάνοντας τον παράδεισο και την κοινωνία μαζί Του.

Στη συνέχεια αναφερόμενος στο τραγικό γεγονός του θανάτου ενός νέου ανθρώπου τόνισε ότι «ο μακαριστός Νικόλαος αν και νέος στην ηλικία ήταν ένας άνθρωπος της προσφοράς και της θυσίας, όντας ο ίδιος πρόεδρος της Κοινότητας, μέλος της εκκλησιαστικής επιτροπής της ενορίας και άμεσος συνεργάτης των ιερέων... Δεν μπορώ να απαντήσω στο γιατί, αλλά θέλω να τονίσω ότι σε κάθε θεία λειτουργία είμαστε όλοι μαζί, ενωμένοι μέσα στο Άγιο Ποτήριο ζώντας και κεκοιμημένοι... δεν μπορούμε να τον δούμε με τα φυσικά μας μάτια, δεν μπορούμε να τον ακούσουμε με τα αυτιά μας, όμως όποιος έχει μάτια ψυχής και πίστη ξέρει ότι η ζωή μας είναι εφήμερη...δεν μπορώ να προσεγγίσω τον πόνο των γονέων, αλλά τους διαβεβαιώ ότι θα έχουν την προσευχή μου, για να τους παρηγορήσει ο Θεός...

Βαδίστε τον δρόμο της αγάπης, για να κρατήσετε ζωντανή την μνήμη του και η προσευχή σας θα είναι μια ζωντανή κοινωνία μαζί του. Η πίστη στον Θεό, τελικά, είναι η μεγαλύτερη παρηγοριά μας. Όταν αγαπήσεις κάποιον αληθινά, τον αγαπάς αιώνια και αυτή η αιωνιότητα είναι τρόπος ζωής, γιατί μπορείς να κρατάς τον αγαπημένο κοντά σου, στην καρδιά σου, έστω κι αν σωματικώς τον στερείσαι. Ο Θεός μπορεί παρηγορήσει γιατί Αυτός, δίνει παρηγοριά και δύναμη στους ανθρώπους.. Να μιλάμε στον Θεό με την καρδιά μας και με την προσευχή μας. Εύχομαι ο τόπος να μην ξαναζήσει τραγικά τρόπο γεγονότα που θλίνουν αλλά πάντοτε να έχει γεγονότα που θα δίνουν χαρά».

